

ת"פ 55569/03/16 - מדינת ישראל נגד יניב בלטר, אורי בלטר, דנה שירותי נמל ולוגיסטיקה בע"מ חברות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

10 ינואר 2017

ת"פ 55569-03-16 מדינת ישראל נ' בלטר ואח'

לפני כבוד השופטת גילת שלו
המאשימה

מדינת ישראל

נגד
הנאשמים

4. יניב בלטר

5. אורי בלטר

6. דנה שירותי נמל ולוגיסטיקה בע"מ חברות

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עמיחי חביביאן

נאשמים 4 ו- 6 וב"כ עו"ד רונן רוזנבלום ועו"ד דניאל קליין

נאשם 5 וב"כ עו"ד טל שפירא ועו"ד אריאל כפרי

גזר דין

(לגבי הנאשמים 4 עד 6)

כתב האישום

נגד הנאשמים, ושלושה נוספים שעניינם הופרד ונדון בפני מותב אחר, הוגש כתב אישום בו יוחסו להם שורה של עבירות מרמה, הלבנת הון ועבירות מס, בגין חלקם בפרשיה מסועפת שעניינה מרמה וקבלת טובות הנאה בחברת נמל אשדוד; לנאשמים שבפני יוחסו האירועים שבאישום השני והשלישי לכתב האישום.

במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים, הודו הנאשמים במרבית עובדות האישומים שיוחסו להם, המאשימה ויתרה על הוכחת העובדות בהן לא הודו הנאשמים, ואף הוצגה עתירה עונשית משותפת, שהותנתה בהפקדת סכומי הכסף המיועדים לחילוט שהוסכם בין הצדדים.

להלן יובאו עובדותיו העיקריות של כתב האישום, בהן הודו הנאשמים.

עמוד 1

החלק הכללי-

הנאשם 1 הוא עובד נמל אשדוד מזה שנים רבות, ובתקופה הרלוונטית עמד בראש ועדי העובדים בנמל, ושימש כנציג עובדי הנמל מול ההנהלה וגורמים אחרים; במסגרת תפקידו זה, לאור סמכויותיו הנרחבות וקשריו עם הנאשם 2 ששימש בתקופה הרלוונטית כמנכ"ל הנמל, נהנה הנאשם 1 ממעמד רב עוצמה כלפי גורמים בתוך הנמל ומחוצה לו, ומהשפעה על כלל הפעילות בתחומי הנמל, בעיקר בתחום התפעול והפעלת ציוד מכני בנמל. בנוסף, החזיק הנאשם 1 בעסקים פרטיים, בהם חברת "א.י. הופס תעשיות (2008) בע"מ" (להלן- הופס) ו"בן עידן הובלות בע"מ" (להלן- בן עידן).

הנאשם 3 הוא בן דודו של הנאשם 1, שימש כשותף ומנהל בנאשמת 6, והחל מינואר 2013 פעל באמצעות חברת "ד.ח. השקעות בע"מ" (להלן- חברת ד.ח.) שבבעלותו, אשר שימשה אותו לצרכי משיכת חלקו ברווחי הנאשמת 6, להזרמת כספים שנמשכו על ידו מהנאשמת 6 לחברות הופס ובן עידן.

הנאשם 4 הוא יזם נדל"ן מוביל בעיר אשדוד הפועל באמצעות מספר חברות; יחסיו עם הנאשם 1 התאפיינו בקרבה רבה, על רקע הכרות רבת שנים וקשרים עסקיים ואחרים שנרקמו ביניהם; במסגרת יוזמות נדל"ן שהוביל הנאשם 4, נקשר בינו לבין הנאשם 1 ורעייתו הסכם הלוואה, במסגרתו הלוו לו השניים סכום של מיליון ₪, והסכם בסכום דומה נקשר בינו לבין אביו ודודתו של הנאשם 1, ובמסגרת זו הועברו במהלך חודש יוני 2013, המחאות בסך כולל של ₪ 2,450,000 מחשבון אבי הנאשם 1 לחשבון חברה שבשליטת הנאשם 4. במהלך שנת 2012, לאחר הקמתה ושגשוגה של הנאשמת 6 בתחומי הנמל, התקשרו הנאשמים 1 ו-4 בשותפות עסקית, יחד עם שותף נוסף, במסעדת "שיפודי גן העיר" באשדוד; לימים, עקב חקירה פנימית שיזם דירקטוריון הנמל, פעלו הנאשמים 1 ו-4 להעברת המניות שבשליטת הנאשם 4 לנאשם 1, אך זאת למראית עין בלבד.

הנאשם 5 הוא אחיו הצעיר של הנאשם 4, אדריכל במקצועו, שהוצג ע"י הנאשם 4 כמנהל הנאשמת 6, היה מורשה חתימה בחשבון הבנק שניהלה, וייצג אותה באופן רשמי מול חברת הנמל ולקוחותיה.

הנאשמת 6 היא חברה בע"מ, שהוקמה בשנת 2010 במסגרת קשירת קשר לביצוע עבירות פליליות בין הנאשמים 1, 3, 4, 5 ו-6, כחברה למתן שירותים בנמל, כמפורט באישום השני; הנאשם 4 החזיק בכל מניותיה של הנאשמת 6, והיה רשום כדירקטור יחיד בה; הנאשמים 4 ו-5 נרשמו בחשבון הבנק של הנאשמת 6 כבעלי שליטה ומורשי חתימה; בתקופה הרלוונטית עבדו בנאשמת 6 גם הנאשם 3, ומכרים נוספים של הנאשם 1.

האישום השני- הקמת הנאשמת 6 ופעילותה בנמל אשדוד-

פרק א'- בסמוך להקמתה של הנאשמת 6, ועל מנת להסתיר מפני הנמל והרשויות את זיקתה לנאשם 1 ואת המצאותו בניגוד עניינים, נרשמה הנאשמת 6 ברשם החברות כמצויה בבעלותו הבלעדית של הנאשם 4, והיותו של הנאשם 3 מנהלה התפעולי ושותף ברווחיה, הוצנעה עד כדי אי רישומו כנושא משרה או כמורשה חתימה בה; בהמשך, הנאשם 5 הציג עצמו כמנכ"ל הנאשמת 6 מול הנהלת הנמל, ושימש כמורשה חתימה בחשבונותיה, הגם שבפועל לא שימש כנושא משרה בה.

החל ממועד שאינו ידוע למאשימה, לפני חודש אוגוסט 2011, קשרו הנאשמים 1, 3, 4, 5 ו-6 קשר להפקת רווחים כספיים באמצעות הנאשמת 6, ע"י ביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה, מרמה והפרת אמונים בתאגיד, הפרת אמונים כעובד ציבור, ולמעט הנאשם 5 גם הלבנת הון, באופן הבא: הנאשם 1 יפעל, במסגרת מילוי תפקידו בנמל, לקידום

ענייניה של הנאשמת 6 בתחומי הנמל ומול לקוחותיו, ומהרווחים שתפיק מכך הנאשמת 6, ישולמו כספים לנאשמים 1, 3, 4 ו-5; הנאשמים 3, 4, 5 ו-6 יפעלו להשגת התקשרויות עסקיות לנאשמת 6 מול לקוחות הנמל, כשהם מודעים לפעילותו האסורה של הנאשם 1 לשם כך; הכספים שיתקבלו בנאשמת 6 כפועל יוצא מהעבירות הנ"ל יירשמו בספרי הנאשמת 6 כהכנסות לגיטימיות, תוך הנפקת חשבוניות מס וקבלות.

זאת ועוד, הנאשמים 1, 3, 4, 5 ו-6 קשרו לנצל את אכיפתם המוגברת של דיני איכות הסביבה בנמל, כמוסף להשגת התקשרויות למתן שירותי פיקוח לכאורה, עם יצואנים ויבואנים שפעלו בנמל, תוך הפעלת לחצים לא הוגנים כלפיהם, ותוך שימוש לרעה במעמדו של נאשם 1, בתפקידו ובסמכויותיו.

פרק ב' - במהלך חודש יוני 2011 או בסמוך לכך, בעקבות מהלכי אכיפה שנקט המשרד להגנת הסביבה כלפי עובדי הנמל בתחום יצוא גרוטאות מתכת, פעל הנאשם 1 כיו"ר ארגון העובדים בנמל לעצירה מוחלטת של פעילות יצואני המתכות בנמל אשדוד, בתואנה של הגנה על עובדי הנמל; במקביל, יצרו הנאשמים 3 ו-4 קשר עם יצואני גרוטאות המתכת, ותוך הדגשת קשריהם הקרובים עם הנאשם 1, הציעו לפעול עבורם מול גורמי הנמל, באמצעות הנאשמת 6, כך שיוכלו לחזור לעבודתם, וזאת תמורת עלות של שני דולר לכל טון ברזל, בנוסף לסכומים שנדרשו לשלם לנמל אשדוד, תוך שנאמר להם כי הנאשמת 6 תפעל כדי שיקבלו החזר מהנמל עבור העלות הנוספת; נוכח המצוקה הכלכלית אליה נקלעו היצואנים עקב הפסקת העבודות, הם נאלצו להסכים להצעה ופעלו להתקשר עם הנאשמת 6 בהסכם למתן שירותי פיקוח איכות סביבה; במסגרת הקשר ולשם קידומו, נכח הנאשם 5 בסדרת מפגשים מול גורמי נמל שונים, בהם גם הנאשם 1, כשהוא מציג עצמו כנציג יצואני המתכות ופועל כדי לחדש את עבודת יצואני המתכות בכפוף לפיקוחה של הנאשמת 6, והכל תוך הסתרת זיקתו של הנאשם 1 לעניין; בהמשך, אישרו הנאשם 1 ונציגי הנמל את מתווה הפיקוח האמור, עבודת יצואני המתכות בנמל חודשה כסדרה, והנאשמת 6 זכתה להכנסות מפעילות הפיקוח על עבודתם, בהיקף כולל של למעלה מ-2 מיליון ₪, בתקופה שבין אוגוסט 2011 ועד יוני 2013, על אף שפעילותה הסתכמה בהצבת פלטות ברזל בין רציף ההטענה לבין האוניות הנטענות, והצבת מפקח שעלות העסקתו כ-350 ₪ ליום.

במהלך החודשים ספטמבר-אוקטובר 2012, פעלו הנאשמים 4, 5 ו-6 לחייב את יצואני המתכות בדולר נוסף עבור כל טון ברזל, ומשאחד היצואנים התנגד לכך, סרבו עובדי הנמל להטעין את סחורתו עד לאישור הגביה הנוספת, ובמקביל פעל הנאשם 1 להפסקת עבודתו וכניסתו לנמל, באופן שאילץ את אותו יצואן להמשיך את עבודתו באמצעות יצואן חלופי. לימים, לאחר שדירקטוריון הנמל החליט להפסיק את פעילות הנאשמת 6 בנמל, חדלו יצואני המתכות לשלם את העלות הנוספת בה חיבו, ושירותי הפיקוח ניתנו כבעבר ע"י מחלקת איכות הסביבה בנמל.

פרק ג' (לנאשמים 4 ו-6 בלבד) - חברת "נשר מפעלי מלט ישראליים בע"מ" (להלן - חברת נשר) נוהגת לייבא חומרי גלם הדרושים לתעשיית המלט, דרך נמל אשדוד, ובהם חומר הקרוי קלינקר, אשר הליך פריקתו כרוך ביצירת מפגעי אבק בעת משבי רוח, המחייבים הפסקת הליך הפריקה; במהלך שנת 2013 גבר קצב ייבוא הקלינקר ע"י חברת נשר, ובהתאם תכפו הפסקות עבודת הפריקה מצד עובדי הנמל, בין היתר בהוראתו של הנאשם 1, עד כדי כמעט השבתת הפריקה; עקב המצוקה הקשה אליה נקלעה חברת נשר כתוצאה מכך, ולאחר שפניויה לגורמי הנמל השונים לא הועילו, נפגשו מנהליה בעניין עם הנאשם 2, וזה תלה את הדבר בקשיים שמעורר תחום איכות הסביבה בנמל, והמליץ להם על הנאשמים 4 ו-6 כמי שיוכלו לסייע להם; בהמשך, פנה הנאשם 4 לאחד ממנהלי חברת נשר והצהיר בפניו כי הנאשמת 6 מספקת שירותי איכות סביבה בנמל, וכי התקשרות עמה תבטיח עבודה רציפה של פריקת הקלינקר בנמל;

בהמשך סוכם מתווה הפיקוח שתספק הנאשמת 6 לחברת נשר, שעיקרו נוכחות נציגיה במהלך פריקת הקלינקר, ללא אמצעי פיקוח יחודיים, וסוכם כי התשלום לנאשמת 6 יעמוד על 2 ₪ עבור כל טון קלינקר שיפיק. לאחר הסיכום האמור, שבה מלאכת פריקת הקלינקר לפעולה סדירה, הנאשם 1 הפסיק לגרום להפסקות עבודה בפריקת הקלינקר בשל התקשרותה של חברת נשר עם הנאשמת 6, ועובדי הנמל הונחו ע"י ועד העובדים להתמיד בפריקת הקלינקר, גם כשזו נאסרה עקב מפגעי איכות סביבה קשים, ולמרות שפעילות הנאשמת 6 כמעט לא תרמה לצמצום המפגעים; במסגרת ההתקשרות, העבירה חברת נשר לנאשמת 6 תשלום בהיקף שהסתכם ב-1,384,193 ₪ בין החודשים אפריל לאוקטובר 2013.

משהופסקה עבודת הנאשמת 6 בנמל, נמשכה פריקת הקלינקר תוך פיקוח אנשי איכות הסביבה בנמל, מבלי שחברת נשר נשאה בעלות נוספת, והנמל אף נאלץ לשאת בנטל קיזוז העלות בה נשאה חברת נשר כלפי הנאשמת 6.

פרק ד'- "חברת כי"ל דשנים" (להלן- חברת כי"ל) נוהגת לייבא ולייצא חומרי גלם לתעשיית ייצור הדשנים, דרך נמל אשדוד, ובהם גופרית מוצקה, אשר הליך פריקתה כרוך לעתים ביצירת מפגעי איכות הסביבה; הנאשמים 1, 3, 4, 5, ו-6 פעלו במסגרת הקשר שנקשר ביניהם, לכפות על חברת כי"ל את שירותי הנאשמת 6: בתחילת שנת 2012, החלו עובדי הנאשמת 6 לתעד את הליך פריקת הגופרית ע"י חברת כי"ל ואת מפגעי הסביבה שנוצרו אגב כך, ולהעביר את הממצאים לנציגי המשרד להגנת הסביבה בנמל ולנאשם 1; בהמשך, פנו נציגי הנאשמת 6, בתיווך הנאשם 1, לנציגי חברת כי"ל, כדי להציע להם את שירותיה של הנאשמת 6 כמענה למפגעים הסביבתיים הנגרמים בפריקה, והנאשם 3 אף הדגיש בפניהם כי יתרונה של הנאשמת 6 אינו מתמצה בפתרון טכנולוגי אלא ב"הערכות כוללת", לרבות בעניינים תפעוליים הקשורים בעובדי הנמל, ואף ציין את קרבתו המשפחתית לנאשם 1, ואת העזרה שהוא צפוי לקבל ממנו; בהמשך, פנו הנאשמים 3 ו-4 מספר פעמים לנציגי כי"ל בנמל, כדי לשכנעו להתקשר עם הנאשמת 6, ואף הציגו בפניו בכזב את עובדת הנאשמת 6 כמהנדסת איכות סביבה לכאורה, העורכת מחקר אקדמאי בנושא הטיפול בגופרית, וזו התריעה בפניו בכזב, כי אנשי האגף לפיקוח ים וחופים בונים תיק חקירה כנגד המעורבים בפריקת גופרית, כאשר לאזהרה זו הצטרף גם הנאשם 1, והוסיף שלא יאפשר המשך פריקת גופרית, ללא עבודה מסודרת יותר כפי שמוצעת ע"י הנאשמת 6; הנהלת כי"ל פעלה בדרכים שונות להדוף את מסכת הלחצים שהפעילו עליה הנאשמים.

ביום 28.2.13 הקימו הנאשמים 3 ו-4 שותפות חדשה בין הנאשמת 6 לבין דוד מלכה (שהיה מנהל תפעול בחברה אשר סיפקה עד אז שירותי תפעול לכי"ל בנמל), בשם "ארעד מרין בע"מ", וחידשו את מאמצייהם לכפות על כי"ל לשכור את שירותיהם, לרבות המשך תיעוד פריקת הגופרית והעברת הממצאים לנציגי המשרד להגנת הסביבה; בנוסף, לאחר שהפרשה פורסמה באמצעי התקשורת, נערכה פגישה בה השתתפו הנאשמים 1 ו-3, ובמהלכה איים הנאשם 1 על נציגי כי"ל כי יפריעו ויפסיקו את עבודתם בנמל.

למרות הלחצים האמורים, לא התקשרה חברת כי"ל בהסכם עם הנאשמת 6.

פרק ה- חברת שמן היא חברה ציבורית, אשר בשנת 2011 החזיקה בזכיון ממשלת ישראל לבצע קידוחי נפט במימי הים התיכון, וכחלק ממימוש הזכיון, פעלו מנהליה בתחילת שנת 2012 לשכור שירותי נמל לתמיכה לוגיסטית במפעיל הקידוח עמו התקשרה, בנמל אשדוד; נציגי חברת שמן פנו לנאשמת 6, כחלק מפניה למספר חברות למתן שירותים שפעלו בנמל, ובמהלך פגישתם עם הנאשם 4, הגיע הנאשם 1 למשרדי הנאשמת 6 בנמל, הציג עצמו כיו"ר ועד העובדים בנמל, הצהיר שיעשה כל הנדרש כדי לאפשר פעילות סדירה של החברה, ונטע במנהליה את ההבנה שיתמוך בהצלחת

פעילות חברת שמן בנמל, ככל שתפעל באמצעות הנאשמת 6; בפגישה האמורה, עוד טרם קבלת הרשאת הנמל לכך, הבטיח הנאשם 4 לנציגי חברת שמן כי באפשרות הנאשמת 6 להעמיד לרשותה מענה כולל ומקיף לצרכיה בתחומי הנמל, וכי תפעל לכך שעבודתה לא תופרע משביתות ועיצומי עובדים, זאת בשונה משאר חברות השירותים בנמל; בהמשך, בפגישה שנערכה בין נציגי חברת שמן לנאשם 2, בחלקה נכח גם הנאשם 4, הנאשם 2 הבהיר כי חברת שמן לא תוכל לפעול ישירות מול הנמל שלא באמצעות חברת שירות, נתן את המלצתו החיובית על הנאשמת 6, ואת ברכתו להתקשרות ביניהן, ואף הבטיח להעמיד לרשות שמן שטחים בתוך הנמל, עוד טרם התכנסות ועדת המכרזים בנמל.

ביום 16.4.12 נחתם הסכם בין חברת שמן לנאשמת 6, במסגרתו הצהירה הנאשמת 6 שהיא בעלת זכות השימוש בשטחי נמל שונים בהיקף כולל של 12,000 מ"ר, שהתבקשו ע"י חברת שמן, שהיא מעניקה לשמן זכות שימוש בשטחים אלו, וכן עובדי נמל וציוד נוסף, בתמורה לתשלום חודשי קבוע בסך 1,150,000 ₪, ושתעמוד בהתחייבויותיה כלפי שמן גם במקרים של שביתה או עיצומים בנמל; מאחר שהיקף השטחים חייב עריכת מכרז, הותנה ההסכם בהחלטת ועדת המכרזים, שטרם התכנסה במועד חתימתו; לאחר שהתברר לנאשמים 3, 4, 5 ו-6 כי ועדת המכרזים לא תוכל להקצות לנאשמת 6 ולשמן את מלוא השטחים, הם פעלו ביחד עם הנאשם 2 במרמה כלפי הנמל, כדי לקבל הרשאה להשתמש בשטחים מסוימים בנמל, תוך יצירת מצג שווא לפיו היקף השטחים קטן יותר ופטור ממכרז, ואף יצרו מצג שווא כלפי שמן, לפיו ניתנה הרשאה מהנמל להשכרת מלוא השטחים שהתבקשו על ידם; כחלק מהמרמה, פנה הנאשם 5 בכתב לרמ"ד נכסים בנמל, וביקש הקצאת שטחים בהיקף של 1,500 מ"ר עבור חברת שמן, תוך הסתרת ההסכם ובו היקף השטחים שהובטח לה, ובעקבות מצג כוזב זה, פטרה ועדת המכרזים את הנאשמת 6 ממכרז, ואישרה את התקשרותה עם הנמל לשם ההתקשרות עם חברת שמן; ביום 7.5.12 העביר הנאשם 5 לחברת שמן אישור בכתב על כך, לאחר שלבקשת הנאשמת 6 נמחק מהאישור גודל השטח המאושר; עקב המרמה קיבלה הנאשמת 6 מהנמל שטח של 12,000 מ"ר במקום קבוע, מסומן ומתוחם, בו השתמשה לצורך ההסכם עם שמן; החל מיולי 2012, ובמשך 14 חודשים, שולמו לנאשמת 6 על פי ההסכם למעלה מ-16,000,000 ₪ עבור השכרת שטחים בנמל, מתוכם שילמה הנאשמת 6 לנמל סך של 85,000 ₪ לחודש, שכן לגבי רוב השטח היא חויבה לפי תעריף נמוך יותר של אחסנה ממושכת ולא לפי תעריף של שכירות; בנוסף, שילמה חברת שמן לנאשמת 6 למעלה מ-3,000,000 ₪ עבור שירותים תפעוליים. לאחר חשיפת עובדות הפרשה בתקשורת, הסכימו הנאשמים 3, 4, 5 ו-6 להפחתת גובה החיוב בו נשאה חברת שמן, כך שהתשלום עבור שכירת השטחים בחודש אוקטובר 2013 בלבד, הועמד על 555,000 ₪.

פרק ו' (לנאשמים 4 ו-6 בלבד) - הכנסות הנאשמת 6 מההתקשרויות שתוארו לעיל מוגדרות כ"רכוש אסור" כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן - חוק איסור הלבנת הון), והסתכמו בסך כולל של למעלה מ-22 מיליון ₪ בין השנים 2011-2013; כספים אלו התקבלו אצל הנאשמת 6, כשכוונת הנאשמים 1, 3, 4 ו-6 היתה להסתיר את זיקת הנאשם 1 אליהם, וכן להסתיר כי מקור הכספים בביצוע עבירות, והם הוצגו בספרי הנאשמת 6 כהכנסות עסקיות כשרות.

החל משנת 2013, פעלו הנאשמים 1, 3, 4 ו-6 להעברת כספים לנאשם 1, עבור הפעולות שביצע בקשר עם תפקידו בנמל, עבור השאת רווחי הנאשמת 6, תוך נקיטת פעולות שמטרתן להסתיר את מקור הרכוש האסור, את זהות בעלי הזכויות בו, מיקומו ותנועותיו; הנאשם 3 משך כספים מהנאשמת 6 לחשבון חברת ד.ח. כדמי ניהול עבור פעילותו בנאשמת 6, ובהמשך העביר כספים מחשבון חברת ד.ח. לחשבונות החברות הופס וכן עידן שבבעלות הנאשם 1, והכל בדרכי הסתרה; הנאשם 4 ביצע פעולות ברכוש אסור, בכך שמשך מכספי הנאשמת 6 דמי ניהול בהיקף של כ-5 מיליון ₪ בין השנים 2012-2013, באמצעות חברת "טל חרמון" שבבעלותו; בשלהי שנת 2012, ביצע הנאשם 4 פעולה ברכוש

אסור בכך שנקשר לשותפות עסקית עם הנאשם 1 בחברת "שיפודי גן העיר בע"מ", והשקיע בהקמתה ₪ 750,000 מתוך כספים ששולמו לנאשמת 6; ביוני 2013, לאחר שהחל הליך בדיקה חיצוני בחברת נמל אשדוד, בנוגע לזיקתו של הנאשם 1 לעסקים פרטיים בתחומי הנמל, מכר הנאשם 4 לכאורה לנאשם 1 את מניותיו בחברת שיפודי הגן, באופן שנחזה כמנתק את הקשר ביניהם, על אף שההמחאות שהעביר הנאשם 1 לנאשם 4 תמורת המניות, כלל לא נפרעו.

הנאשמים 3, 4 ו-6 ביצעו בנוסף פעולות רבות ברכוש אסור, לרבות קליטת כספים בחשבונות הבנק של הנאשמת 6, תשלום משכורות לעובדיה, העברת תשלומים לספקיה ועוד.

בהתאם להודאתם, הורשעו הנאשמים 4, 5 ו-6 במסגרת האישום השני, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (שוחד) - לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), קשירת קשר לביצוע עוון (מרמה והפרת אמונים של עובד ציבור, מרמה והפרת אמונים בתאגיד וקבלת דבר במרמה) - לפי סעיף 499(א)(2) לחוק, מספר עבירות של מרמה והפרת אמונים של עובד הציבור - לפי סעיף 284 לחוק, מספר עבירות של מרמה והפרת אמונים בתאגיד - לפי סעיף 425 לחוק, ומספר עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 438 ו-415 סיפא לחוק; הנאשמים 4 ו-6 הורשעו בנוסף בעבירות רבות של איסור הלבנת הון - לפי סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, ובעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (הלבנת הון) - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

האישום השלישי (לנאשמים 4 ו-6 בלבד) -

בתחילת שנת 2013 נפגש הנאשם 4 עם א.כ. נציג חברת "צ'יף אסיה אינטרנשיונל בע"מ" (להלן - צ'יף אסיה) למספר פגישות, במסגרתן הציע א.כ. לנאשם 4 להתקשר עמו בעסקאות לסחר בדלק גנוב, שיתבצעו מחוץ למים הטריטוריאליים של ישראל, והסביר כי לאור קשריו עם אוניות העוסקות בהובלה ימית של דלק, באפשרותו לרכוש כ- 300-500 טון דלק גנוב מכל אוניה בכל משט, וזאת בכפוף להעמדת מימון במזומן לעסקאות, ואמצעים לוגיסטיים לשינוע הדלק הגנוב ומכירתו בלב ים; לאור הכדאיות הכלכלית שבהצעה, קשר הנאשם 4 קשר עם א.כ. לרכישת הדלק הגנוב ומכירתו ברווח לאחרים, ובהמשך צירף את הנאשמים 3 ו-6 לקשר האמור; במסגרת זו התקשר הנאשם 4 בהסכם שיתוף פעולה עסקי עם צ'יף אסיה, במסגרתו הוסכם על רכישת 1,000 טון דיזל ומכירתו, כאשר המימון לעסקה ורווחיה יחולקו באופן שווה בין הנאשמת 6 לצ'יף אסיה.

בין החודשים ינואר עד מאי 2013, מומש ההסכם האמור, העסקה הניבה הכנסות בסך 700,000 דולר, כשמחציתן הועברו לחשבון בנק בהונג קונג על שם הנאשם 4; בסופו של דבר קיבל הנאשם 4 לידיו את חלקו בעסקה, בסך ₪ 1,295,000 במזומן, מבלי שהוא נרשם כתקבול בספרי הנאשמת 6 או בדוחות המס שלה, ומבלי שנרשם בדוחותיו האישיים או העסקיים של הנאשם 4.

במהלך אוגוסט 2013, נעשה נסיון נוסף לרכישת דלק גנוב ומכירתו, במסגרתו השקיעו הנאשמים 3 ו-4 סכומים נוספים מכספי הנאשמת 6, אך העסקה לא יצאה לפועל, וסך של 150,000 דולר הושב במזומן לידי הנאשם 3, מבלי שנרשמו בספרי הנאשמת 6 או בדוחותיו של הנאשם 3; בהמשך, פנה הנאשם 3 לד.כ. אחיו של א.כ., וביקש שייערך הסכם בדיעבד לעסקה האמורה, כדי לשוות כסות עסקית לגיטימית להוצאת הכספים מהנאשמת 6, ולנצל את ההפסדים שנגרמו לנאשמים 3 ו-4, לשם הפחתת החבות במס של הנאשמת 6; הנאשם 3 ערך חוזה פיקטיבי, בו צוין בכזב כי

הנאשמת 6 התחייבה להשקיע 650,000 דולר במועד שקדם להתקשרות בפועל, והביאו לחתימת ד.כ באמתלה שא.כ ששהה אותה עת בחו"ל אישר זאת; לאחר שד.כ סירב מסיבותיו להשלים את החתימה על החוזה הפיקטיבי, וסוכם כי החתימה תושלם לאחר שובו של א.כ לארץ, זויפה חתימתו של ד.כ על החוזה, בצירוף חותמת של צ'יף אסיה שהוחזקה בידי הנאשם 3 מבעוד מועד, והחוזה צורף למסמכי הנהלת החשבונות של הנאשמת 6, ושימש לרישום הוצאות כוזבות שלה, לשם הפחתת חבותה במס.

במהלך החודשים ינואר עד אוגוסט 2013, פעלו הנאשמים 3 ו-4 למשיכת 2.3 מיליון ₪ מכספי הנאשמת 6 המהווים רכוש אסור כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון, להמרתם למזומן באמצעות נותני שירותי מטבע באשדוד, ולהעברת 1.9 מיליון ₪ מתוכם לגורמים שונים, לשם מימוש העסקאות וקידומן, תוך נקיטה בדרכי פעולה שמטרתן להסתיר את מקור הכספים, תנועתם, זהות בעלי הזכויות בהם ועצם עשיית הפעולות בהם; במסגרת זו פעלו הנאשמים 3 ו-4, כך שהפעולות הכספיות האמורות לא נרשמו כהווייתן בספרי הנאשמת; 392,000 ₪ מהכספים שנמשכו מהנאשמת 6 לטובת עסקאות הדלק, ונרשמו בספריה כ"עסקה משותפת צ'יף אסיה", כלל לא הועברו לטובת מימוש העסקאות, ונתרו בידי הנאשם 4 מבלי שהכנסה זו דווחה לרשויות המס.

לימים, לאחר שנפתחה חקירת המשטרה בפרשה, בעת שהנאשמים 3 ו-4 שהו במעצר בית, וטרם זומן א.כ לחקירה, הזהיר הנאשם 3 את א.כ כי הוא אמור להחקר במשטרה והנחה אותו לפנות לנאשם 4, ולאחר שא.כ הגיע לבית הנאשם 4, זה עדכן אותו בגרסה אותה מסר למשטרה ביחס לאישום זה.

בהתאם להודאתם בעובדות **האישום השלישי, הורשעו הנאשמים 4 ו-6 בעבירות של איסור הלבנת הון**- לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, **ערמה, מרמה ותחבולה**- עבירה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, **השמטת הכנסה מדו"ח**- עבירה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה, **וניחול ספרי חשבונות כוזבים**- עבירה לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; **הנאשם 4 הורשע בנוסף בעבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד**- עבירה לפי סעיף 423 לחוק, **ושיבוש מהלכי משפט**- עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

הסדר הטיעון

כאמור, במסגרת הסדר הטיעון הסתפקה המאשימה בהודאת הנאשמים, וויתרה לגביהם על הוכחת העובדות שבמחלוקת (שפורטו בנספח א' להסדר הטיעון שהוגש בכתב).

במסגרת ההסדר, עתרו הצדדים במשותף להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

לגבי הנאשם 4- 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, מאסר על תנאי, קנס בסך 500,000 ₪ שישולם ב-10 תשלומים מיום שחרורו ממאסר, וחילוט בסך 2,900,000 ₪.

לגבי הנאשם 5- 6 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, שירוצו בעבודות שירות, זאת בתנאי שיימצא מתאים לכך ע"י הממונה על עבודות השירות (ואם לא, ירצה את התקופה במאסר ממש), מאסר על תנאי, קנס בסך 500,000 ₪ שישולם ב-10 תשלומים מיום גזר הדין.

לגבי הנאשמת 6- קנס בסך 100,000 ₪ שישולם ביום מתן גזר הדין וחילוט בסך 600,000 ₪.

עוד הוסכם במסגרת ההסדר, כי כל הכספים המיועדים לחילוט יופקדו בקרן החילוט שעל פי חוק איסור הלבנת הון, עוד טרם הטיעונים לעונש.

הטיעונים לעונש

ב"כ הצדדים עתרו לאימוץ הסדר הטיעון, תוך הצגת נימוקי ההסדר ובראשם ההודאה והחסכון המשמעותי בזמן שיפוטי.

ב"כ המאשימה טען כי הסדר הטיעון הוא סביר, הולם וראוי. לטענתו, מוקד כתב האישום הוא בפרשת שחיתות ציבורית חמורה, במסגרתה הפך נמל אשדוד למכשיר בידיו של עובד ציבור לצורך הפקת טובות הנאה בהיקף משמעותי לו ולמקורביו, כאשר העבירות המרכזיות בכתב האישום הן מרמה והפרת אמונים ולקיחת שוחד. בהקשר זה, הפנה ב"כ המאשימה לכך שהנאשמים שבפניי אינם עובדי ציבור והורשעו מכח דיני השותפות, כאשר גם בפסיקה קשה למצוא דוגמאות ענישה לגבי נאשמים שאינם עובדי ציבור.

עוד הפנה ב"כ המאשימה לחסכון המשמעותי בזמן שיפוטי, כאשר הסדר הטיעון הושג במסגרת הליך שימוע, והוצג לביהמ"ש בד בבד עם הגשת כתב האישום. ב"כ המאשימה טען כי הודאתם המלאה של הנאשמים, ונכונותם לקבלת ענישה שאינה מבוטלת, הן בפן של עונשי המאסר והן בפן הכלכלי, ראויה לציון, וראוי כי היא תובא בחשבון בעת כיבוד הסדר הטיעון.

ב"כ המאשימה הפנה לשוני שבין חלקו של הנאשם 5 באירועים נשוא כתב האישום לבין חלקו של הנאשם 4, כאשר בעניינו של הנאשם 5 כמעט ולא התקיימו ניגודי עניינים עם הנאשמים 1 עד 3, וניתן לומר כי הוא פעל בצלו של הנאשם 4. לפיכך ולאור חלקו המצומצם יותר של הנאשם 5 באירועים, הן מבחינת התקופה שבה היה מעורב והן מבחינת מעורבותו ביחס לנאשמים האחרים, סבר ב"כ המאשימה כי העונש המוסכם בעניינו של נאשם 5 הוא סביר ומביא בחשבון גם את חומרת האירוע.

לגבי הנאשם 4 ועל אף חלקו הדומיננטי באירועים, וניגודי העניינים הרבים בינו לבין הנאשם 1, טען ב"כ המאשימה כי לקיחת האחריות מצדו, והנכונות לרצות עונש מאסר משמעותי לראשונה בחייו, יחד עם ענישה כספית משמעותית, גם היא מצדיקה את קבלת הסדר הטיעון.

ב"כ הנאשמים 4 ו- 6 הגיש טיעונים לעונש בכתב, במסגרתם סקר את הפסיקה בנוגע לכלל בדבר כיבוד הסדרי טיעון, בנוגע לקבלת הסדר טיעון "סגור" לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, ולמען הזהירות, סקר גם את הפסיקה בנוגע לריבוי עבירות ולקביעת מתחם העונש ההולם, במידה וביהמ"ש יחליט לקבוע מתחם בעניינו.

מכל מקום, טען ב"כ הנאשמים 4 ו- 6, כי הענישה המוסכמת בעניינם של הנאשמים, ובעיקר בעניינו של הנאשם 4, מצויה בתוך מתחם העונש ההולם, גם אם ברף התחתון שלו, והפנה לכך שהחילוט והענישה הכספית המוסכמת גבוהים בצורה משמעותית מהנהוג בפסיקה.

ב"כ הנאשמים 4 ו- 6 הפנה גם הוא לשיקולים לקבלת ההסדר, ובהם ההודאה, החסכון בזמן שיפוטי, השלב שבו ניתנה ההודאה, העובדה שההסדר אושר ע"י הדרגים הגבוהים ביותר בפרקליטות המחוז ופרקליטות המדינה, קיומם של

קשיים ראייתיים והעובדה שהוסכם על ענישה משמעותית.

עוד הפנה לנתוני האישיות של הנאשם 4, יליד 1972, נשוי, אב לארבעה ילדים, אשר אשתו מצויה בהריון מתקדם, אדם נורמטיבי אשר למעט הרשעה בעבירה של תכנון ובניה, עברו נקי. הסנגור הפנה לפגיעה שתהא לנאשם 4 ולבני משפחתו כתוצאה ממאסרו וכן לפגיעה התדמיתית והכלכלית שנגרמו לו כתוצאה מההד התקשורתית שגררה הפרשה, תוך שהפנה לכך שמדובר באיש עסקים וקבלן בניין שעסקיו במסגרת הנאשמת 6 היוו חלק קטן מאוד מהמערך הכולל של עסקיו.

מכל האמור, עתר הסנגור לאימוץ הסדר הטיעון.

ב"כ הנאשם 5 הצטרף לטיעוני חבריו, תוך שהפנה לשיקולי הענישה האינדיוידואלית. הסנגור הפנה לחלקו הקטן של הנאשם 5 באירועים, כאשר הדבר עולה מעובדות כתב האישום. לדבריו, הנאשם 5 לא היה שותף להקמת הנאשמת 6 והצטרף מאוחר יותר לעבודתה, לאחר פנייה מצד אחיו, הנאשם 4, הנערץ עליו. לטענתו, הנאשם 5 אף לא נהנה מפירות העבירות, והוא קיבל שכר חודשי מתון שאינו מתקרב לסכומים בהם עוסק כתב האישום.

ב"כ הנאשם 5 הפנה לכך שמדובר בבחור צעיר, שבעת ביצוע העבירות היה כבן 27, ניהל אורח חיים נורמטיבי, נעדר עבר פלילי אשר עיסוקו כאדריכל.

על כן ולאור ההודאה המיידית, עוד בשלבים הראשונים של התיק, לאור החסכון בזמן שיפוטי וההלכה בדבר כיבוד הסדרי טיעון, עתר הסנגור לכבד את הסדר הטיעון.

יצוין, כי הנאשמים ביקשו אף הם להביע חרטה על מעשיהם והביעו אמון בכך שלא יחזרו אל בין כתלי בית המשפט.

דין והכרעה

עובדות כתב האישום בהן הורשעו הנאשמים, מגוללות מסכת חמורה ומתמשכת של עבירות מרמה בהיקף עצום, אשר פגעו פגיעה קשה בנמל אשדוד; בלקוחותיו אשר נאלצו לשכור את שירותי הנאשמים תמורת ממון רב מחשש שתפגע פרנסתם; בעובדיו שנוצלו מבלי דעת להגשמת מטרותיהם הפרטיות והתעשרותם של הנאשמים ועובד הציבור; וכן פגעו בקופה הציבורית ובציבור בכללותו.

יתרה מכך, מעשי הנאשמים פגעו פגיעה אנושה באמון הציבור בעובדיו ובמשרתיו בכלל, ובשמם הטוב של כלל עובדי נמל אשדוד (שלא היו מעורבים בעבירות המרמה), שכן העבירות בוצעו בניצוחו של יו"ר ועד העובדים שלהם, ומי שהתיימר לקדם ולהבטיח את ענייניהם ואת סביבת עבודתם.

אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת עבירות המרמה והפרת האמונים ע"י עובדי ציבור, אשר מועלים בתפקידם ובכך פוגעים פגיעה אנושה בטוהר המידות ובתדמית עובדי הציבור בכלל.

אכן הפרשה הכללית בה מעורבים הנאשמים, וסביבה נסובו כל העבירות, היא בעיקרה פרשת שחיתות של איש ציבור, שביצע לכאורה עבירות קשות של מרמה והפרת אמונים ולקיחת שוחד על רקע ביצוע תפקידו, תוך בניית מערך מסועף ומתוחכם שהנאשמים היוו חלק ממנו; בהקשר זה אכן יש חשיבות לכך שהנאשמים לא שימשו כעובדי הציבור, ואף שאין מדובר במקרה בו הנאשמים הדיחו עובד ציבור תמים לכדי עבירה; ואולם, לא ניתן להתעלם מהעובדה שגם ללא ההקשר הציבורי של הפרשה, מדובר בפרשיית שחיתות ומרמה חמורה שבוצעה ע"י הנאשמים והאחרים, הן כלפי גופים עסקיים שונים, והן כלפי גורמי הנמל, במסגרתה גרפו במרמה סכומי עתק.

לאור מספר העבירות ונפגעייהן, משכן, היקפן, סכומי הכסף הגבוהים ששלשלו הנאשמים לכיסיהם, סכומי הכסף הגבוהים שהולבנו במסגרת פעילות הנאשמים 4 ו-6, סכומי המס שנגרעו מהקופה הציבורית, וכן לאור התכנון והתחכום שהיה כרוך בביצוע העבירות, והעובדה שהן בוצעו תוך התארגנות רבת משתתפים, לרבות הנאשמים 1 ו-2 שהיו עובדי ציבור, לא יכול להיות חולק כי העונשים עליהם הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, קלים באופן ניכר מהעונש הראוי לנאשמים, גם לאחר הבאת נסיבותיהם האישיות ועברם הנקי בחשבון.

מנגד, על בית המשפט להביא בחשבון את ההלכה הפסוקה בדבר חשיבות מוסד הסדרי הטיעון, ואת הכלל לפיו יש לכבדם, למעט במקרים חריגים בהם מוצא בית המשפט כי נפל פגם משמעותי בשיקולי תביעה (ראו ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1), 577). בהקשר זה ראוי לציין, כי הסדר הטיעון בענייננו מגלם בחובו את מרבית השיקולים התומכים במוסד הסדרי הטיעון, בשים לב לכך שמדובר בתיק רחב היקף, המכיל חומר חקירה רב ולמעלה מ-200 עדי תביעה, ושישה נאשמים, כך שניהולו היה מצריך הקצאת משאבים רבים של המאשימה ושל בית המשפט (הגם שהודאת הנאשמים בענייננו לא ייתרה את שמיעת הראיות, שכן התיק ממשיך להתנהל בעניינים של הנאשמים 1 עד 3, ציין ב"כ המאשימה כי הודאת הנאשמים צמצמה בצורה ניכרת את שמיעת הראיות בעניינים של הנאשמים האחרים); ולהודאתם המיידית של הנאשמים, כבר בישיבה הראשונה של המשפט, אשר יש בה כדי לבטא מחד חרטה ולקיחת אחריות מלאה, ומנגד היא מגלמת את אינטרס הציפיה של הנאשמים, אשר בהסתמך על הסדר הטיעון ויתרו על זכותם לניהול ההליך עד תום. לכל אלו יש להוסיף את העובדה, שבמסגרת ההסדר, הסכימו הנאשמים לענישה לא מבוטלת, אשר לצד עונשי מאסר מטילה עליהם עיצומים כספיים משמעותיים, שחלקם הארי (הקשור בחילוט) הופקד טרם הטיעונים לעונש.

לאור כל האמור לעיל, בשים לב לנימוקי ההסדר כפי שתוארו ע"י הצדדים, ועל אף שכאמור סברתי כי הסדר הטיעון מקל עם הנאשמים, לא מצאתי כי העונש שהוסכם בין הצדדים חורג באופן קיצוני מהעונש ההולם או ממתחם הסבירות, ולא מצאתי כי נפל פגם בשיקולי המאשימה בהגיעה להסדר.

על כן, ובשקלול כל הנתונים שהובאו לעיל, יחד עם נסיבותיהם האישיות של הנאשמים, אני סבורה כי הסדר הטיעון ראוי וסביר, ולכן אכבדו.

לאור כל האמור לעיל, אני דנה את הנאשמים לעונשים הבאים:

הנאשם 4:

1. מאסר בפועל למשך 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 27.5.14 עד 6.6.14, ומיום 28.7.14

עמוד 10

עד 31.7.14 (סה"כ 15 ימים).

2. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם אחת מעבירות הפשע בהן הורשע בתיק זה.
3. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם אחת מעבירות העוון בהן הורשע בתיק זה.
4. קנס בסך ₪ 500,000 או 15 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים.
5. חילוט בסך ₪ 2,900,000, מתוך הכספים שהועברו לקרן החילוט, והכספים שתפוסים בידי משטרת ישראל אשר יועברו ע"י המשטרה לקרן החילוט.

הנאשם 5:

1. מאסר בפועל למשך 6 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 27.5.14 עד 6.6.14 (סה"כ 11 ימי מעצר). המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, אותן יבצע הנאשם במתנ"ס חרצית (ח') באשדוד, בימים א עד ה למשך 8 וחצי שעות עבודה יומיות.
על הנאשם להתייבב לריצוי המאסר ביום 5/2/17, בשעה 08:00, במפקדת מחוז דרום ביחידה לעבודות שירות, אלא אם הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.
מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות, ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.
2. מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום, יעבור הנאשם אחת מעבירות הפשע בהן הורשע בתיק זה.
3. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום, יעבור הנאשם אחת מעבירות העוון בהן הורשע בתיק זה.
4. קנס בסך ₪ 500,000 או 15 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 5/2/17.

הנאשמת 6:

1. קנס בסך 100,000 ₪ לתשלום עד יום 15/1/17. הקנס יכול וישולם ע"י הנאשם 4, אשר גם שמו יופיע על שובר התשלום.

2. חילוט בסך 600,000 ₪, מתוך הכספים שנתפסו ע"י המשטרה ויועברו לקרן החילוט.

המזכירות תמציא העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום י"ב טבת תשע"ז, 10/01/2017 במעמד הנוכחים.

גילת שלו , שופטת

החלטה

כמבוקש וכמוסכם, הנאשם 4 יתייצב לריצוי עונשו ביום 30/4/17 עד השעה 09:00 בכלא דקל.

מוסבר לנאשם 4 כי רצוי שיבצע מיון מוקדם.

הנאשם 4 יחל בתשלום הקנס ביום 1/10/18.

אשר לתשלום הכספים, מובהר כי הכספים המוחזקים בידי המשטרה, שפורטו בסעיפים 3 עד 8 לרשימת התפוסים שערכה היחידה למאבק בפשיעה כלכלית (ת/1), יועברו לקרן החילוט, לטובת החילוט שנקבע לנאשמים 4 ו- 6.

הכספים שפורטו בסעיפים 1 ו- 2 לת/1 וכן כספי ריבית שהצטברו על כל הכספים שהוחזקו, יועברו ע"י המשטרה לקופת בית המשפט וייזקפו לטובת תשלום הקנס שהוטל על הנאשם 4.

ניתנה והודעה היום י"ב טבת תשע"ז, 10/01/2017 במעמד הנוכחים.

גילת שלו , שופטת

הוקלדעלידיציונהנסירי